

er vel ganske simpelt: ingen Chef maa sidde i sin Stilling længere end 10 Aar. Den nuværende Chef blev udnævnt den 19de Oktober 1885 og altsaa senest den 19de Oktober 1895 burde han være gaaet af. Naar han er bleven siddende længere, viser det Mangel paa Respekt for Loven, og der er ingen Tvivl om, at man har ladet Chefen blive siddende paa Trods. Man kunde have kommanderet ham bort, det var den simpleste Sag af Verden. Ganske saa simpelt er Sagen dog ikke. Alene den Omstændighed, at der i et Oppositionsblad, som ellers ikke plejer at tage paa Regeringen med Bløde Hænder, er fremkommet en Artikel, der synes at hidrøre fra, hvad man kalder sagtyndig Haand, i hvilken der er blevet udtalt, at der slet ingen Tvivl var om, at Ministeriets Færd var fuldtud lovlig, tyder dog paa, at Sagen ikke er saa let at komme ud over. Jeg maa maake først have Lov til at oplæse den meget omtalte § 124 i Hæroloven af 6te Juli 1867, der ikke er saa aldeles klar i sin Ufsættelse. Den lyder saaledes: „De Befalingsmænd, der ansættes til stadig Tjeneste ved Undervisningsanstalterne, forblive i Nummer og Lønning ved deres Baaben. — Disse Befalingsmænd deltage i Forfremmelserne ved deres Baaben og afgaa til disse, senest naar de opnaa Forfremmelse, dog saaledes, at de kunne forblive ved Undervisningsanstalten, indtil den begynder Undervisningstid er endt.“ Det er det første Stykke. „Cheferne for Undervisningsanstalterne og Lærerne ved Officersskolen kunne dog forblive i disse Poster efter Forfremmelsen, men kun indtil de have været i denne Stilling i 10 Aar; . . .“. Saa er der en Slutningsbemærkning om, hvorledes der skal forholdes; efter at de ere komne til Afdelingerne; men det vedrører ikke det foreliggende Spørgsmaal. Det fremgaar jo aldeles klart af Paragraffens første Stykke, at alle de Personer, som omhandles i Paragraffen, have Lov til at blive siddende paa Skolen — ikke, som mange antage, i 10 Aar, men i saa mange Aar, det skal være, saa mange Aar, som Aldersgrænsen tillader det. Derimod kan der ikke være nogen Tvivl om, at saa snart en Forfremmelse indtræder, saa er der en klar Regel for, at de skulle afgaa; dog behøver denne Afgang ikke at ske straks, men skal ske senest ved, hvad jeg vil kalde Skoleaarets Udløb. Vi komme dernæst til Undtagelserne for Cheferne for Undervisningsanstalterne og Lærerne ved Officersskolen, som man synes at have ønsket at kunne bevare noget længere for Skolerne. For deres Vedkommende faar Administrationen den særlige Forret at kunne bevare

dem, selv om de forfremmes, naar 10 Aar efter deres Ansættelse endnu ikke ere udløbne. Denne sidste Bestemmelse faar altsaa ingen praktisk Betydning for dem, for saa vidt de inden Forfremmelsen maatte have forrettet mere end 10 Aars Tjeneste paa Skolen. Man kan jo tvistes om, hvad Lovgivningens Tanke har været, men at dens Ord ere klare nok, det tror jeg maa indrømmes, og det er ogsaa indrømmet, saa vidt mig bekendt, fra alle Sider i Udvalget, at saa længe vedkommende ikke bliver forfremmet, kan han blive siddende, saa længe det skal være, baade i 20 og 25 Aar; der er ikke Tale om, at enhver Befalingsmand skal afgaa efter 10 Aars Tjeneste paa Skolen. Men man vil saa dertil maake indvende: Ja, det kan være rigtigt nok, men her foreligger jo ikke nogen Tvivl, idet den nuværende Chef faktisk er bleven forfremmet. Dette maa ganske vist for saa vidt indrømmes, som den nævnte Chef var Oberstløjtnant, da han blev udnævnt, medens han nu er Oberst; men der er dog ogsaa hertil adskilligt at bemærke. Vi maa først og fremmest lægge Mærke til, at medens Chefen for Officersskolen efter den Lovs Bestemmelser, som indeholde den omtalte § 124, nemlig Loven af 6te Juli 1867, ved Forfremmelsen nødvendigvis maatte faa en anden Grad, en Grad over den, som Chefs-posten fordrer, saa er Forholdet blevet forandret efter Tillæget til Hæroloven af 1880, thi i 1880 er Oberstklassen bleven delt i 2 Grader, og samtidig er det blevet bestemt, at Chefen for Officersskolen kan være enten Oberstløjtnant eller Oberst. Altsaa, naar en Oberst, der efter den gamle Lov blev Chef for Officersskolen — det er jo den, vi nærmest bestæftige os med her — blev forfremmet, opnaaede han nødvendigvis Generalgraden og fyldestgjorde saa ikke længere Bestemmelsen i Loven af 1867 om, at Chefen for Officersskolen skal være Oberst. Hvis derimod en Chef efter Loven af 1880 er Oberstløjtnant og bliver forfremmet til Oberst, saa kan denne Forfremmelse godt finde Sted, uden at vedkommende, om jeg saa maa sige, bliver for stor til Posten. En Oberstløjtnant og en Oberst kunne lige godt passe til denne Post som Chef for Officersskolen, og naar vi altsaa se Spørgsmaalet i Forhold til Funktionen som Chef for Skolen, saa kan man med en vis Ret sige, at der ikke har fundet nogen Forfremmelse Sted, og netop fra dette Synspunkt er det naturligt at forklare Bestemmelsen i § 124, hvilket jeg straks nærmere skal paavise. Hvis det var vedkommende Befalingsmands Uddannelse, Bevarelsen og Udviklingen af de